

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNVÄNNEN

N:o 17

Den 24 april.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: ANNA GAUFFIN.

38 årg.

1921

Den rike ynglingen.

Mark. 10: 17—22.

Tänk, att en rik man kunde falla på knä mitt i landsvägens damm! Vad var det, som förmådde den rike ynglingen till detta underliga beteende?

Jo, på hans hjärta låg en fråga, så tungt, så tungt. Det var den viktiga frågan: "Hur skall jag vinna evigt liv." Den frågan ligger i varje människas bröst. Även i ditt hjärta, du lilla barn. Men hos många har den så svag ton, att den ej hörs bland alla de andra rösterna, som tala i deras inre.

Hos den rike ynglingen ropade ett olyckligt hjärta efter evigt liv. Inte hade han annars behövt vara olycklig. Han var ju ung och hade rikedom. Och då brukar det vara roligt att leva. Då kan man skaffa sig glada vänner och många nöjen.

Men han tyckes inte ha varit av den sortens unga män, som dansa och supa och spela kort. Han var bestämt en mycket allvarlig ung man, som gick sin väg lugnt fram, och som tänkte mycket på livets djupa frågor. Ända från tidiga år hade han varit sådan. När han var en liten gosse, hade hans mor lärt honom budorden. Sedan kunde han dem alle-samman. Men inte bara det. Han höll dem också. Och det är bättre än att bara kunna dem. Nog skulle väl han ha varit en lycklig ung man. Men det var han inte.

Så stod han nu inför den sanne människovännen Jesus, och han såg på den unge mannen med kärleksfulla blickar. Inte var det underligt, att Jesus fattade kärlek till honom. Vet ni barn, vi föräldrar och lärare vi bli så glada och tycka så mycket om er, när ni arta er bra, när ni vilja göra, vad rätt och gott är. Då glömma vi alla mödor och bekymmer, som vi ha för våra barn och våra lärjungar.

Men Jesus såg något annat hos den unge mannen, något farligt, som hotade att förstöra honom för tid och evighet. Och detta måste Jesus omtala för honom, just därför att han älskade honom. "Ett fattas dig", säger Jesus. Vad fattades honom? Jo, han skulle sälja allt, vad han hade, och så ge pengarna åt de fattiga. Därefter skulle han som en fattig man följa Jesus, som ej hade några jordiska ägodelar. Om han det gjorde, skulle han få en skatt i himmelen.

Inte hade väl den rike ynglingen tänkt sig ett sådant svar på frågan om evigt liv. Han stod där tyst och mycket bedrövad. I hans inre utkämpades en svår strid. Skulle han följa Jesus eller stanna på sin vackra gård? Om en stund går han med långsamma steg bort från Jesus. Han kunde inte lämna sina ägodelar, ty de voro så många och så kära.

Huru svårt skulle ej Jesus ha känt det, när den älskvärde ynglingen gick sin väg. Men var ej Jesus för sträng den gången? Nej, han var som en läkare, som måste tala om för den sjuke, var orsaken till sjukdomen sitter. Men den unge mannen vågade ej underkasta sig operationen, och därför satt det onda kvar i hans själ.

Jag undrar så mycket, om något skall hindra dig att följa Jesus. Inte blir det väl rikedom, som kommer att hindra er alla. Ofta är det vännerna, som hindra. Vad skall han eller hon säga? tänker man. En del bli så intagna av sina nöjen, att frågan om evigt liv ej ens kommer allvarligt fram. Ja, vad finns det som ej kan hindra oss från att följa Jesus? Det behöver bara vara en liten, obetydlig sak, och så stannar man borta.

Se ni barn, Jesus vill, att vi skola ge hela vårt hjärta åt Gud. Så att vi älska honom mest. Då går det också bättre för oss att älska far och mor och syskon. Då blir naturen skönare och livet rikare, om vi älska Gud av hela vårt hjärta.

Låt oss se på allt det goda Gud givit oss genom Jesus och även annars. Då skola vi kunna älska Gud av hela vårt hjärta.

V. Wikholm.

(Forts.)

Mod och kärlek.

Karl återfick snart medvetandet och b rättade i hast, huru sakerna stodo. Det dröjde icke heller länge, förrän läkaren och fyrmästaren voro på väg till ön till den sjuka modern. Men de hade intet fyrtorn att styra efter, såsom Karl hade haft. Natten var svart som beck, och stormen förde dem gång på gång ur kursen. Huru skulle de kunna undgå att stöta emot undervattensklipporna? — Fyrmästaren såg blott den säkra döden för sina ögon.

Men då — vad var det för ett ljus, som plötsligt syntes framför dem? Det var ju från ett av fönsterna i fyrmästarens eget lilla hus, som det lyste ut till dem. Det var Gunhild, som hade ställt ett ljus i fönstret, för att hennes far lättare skulle finna den riktning han skulle styra för att komma hem. Snart stötte båten mot land, och de två männen skyndade sig upp emot huset. —

TVå månader ha gått. Det lilla huset står täckt av snö, och från dess fönster

strålar ljuset så vackert över snön. Därinne är det frid och glädje, ty i dag gör läkaren sitt sista sjukbesök i fyrmästarens hus. I flera veckor hade modern svävat mellan liv och död, men nu är hon frisk igen. De två raska, modiga barnen sitta på varsitt av doktors knän. Det var något, som han ville säga dem.

"Karl och Gunhild", sade han, "Guds vägar äro underliga. Ni kan säkert aldrig glömma den natten, då er mor blev sjuk. Men har ni också tänkt på, att om det ovädet inte hade kommit, så hade ni inte kunnat få någon läkare den natten, och jag fruktar nästan, att ni då hade förlorat er mor. Sålunda få

vi då först och främst tacka Gud, att hon lever. Men — huru skulle det väl ha gått, om inte Karl hade vågat sitt liv för att komma över till sin far? Och huru skulle det ha gått för er far och mig, om inte Gunhild hade satt ljuset i fönstret? Ni ha visat, att ni äger både kärlek och mod. Gud välsigne er och hjälpe han er att behålla dessa två egenskaper, så skall ni säkert växa upp till goda och präktiga människor."

Då doktorn hade rest, stodo Karl och Gunhild och betraktade länge varsin blank guldslant, som låg i deras hand.

(Slut.)

Något om Kongobarnens lekar.

Av *Signe Walder*.

likhet med alla andra barn tycka Kongobarnen om att leka, men de hava ej många leksaker, ej heller känna de till många olika lekar.

Deras mest omtyckta lek är att kasta boll. Bollen utgöres av någon stor, omo-gen frukt. Barnen ställa upp sig i en stor ring och springa omkring, under det de kasta bollen till varandra. Den som fångar bollen de flesta gångerna vinner. Denna lek kunna de hålla på med i timtal utan att tröttna, fast de springa så svetten rinner om dem. Till och med rätt stora karlar deltaga däri. En tid sökte jag lära skolbarnen leka: "katt och råtta" och "Jakob var är du?", men de tröttnade snart på de nya lekarna och återgingo till de gamla.

En annan omtyckt lek, som påminner om vår "spela kula", tillgår så, att de kasta jordnötskal i luften och sedan mycket behändigt uppfånga dem.

En tredje lek, som företrädesvis lekes av småbarn, tillgår så, att barnen sätta sig på marken rätt långt ifrån varandra. Varje barn bygger upp ett litet hus av torra frukter framför sig. Sedan tager vart och ett av barnen en dylik frukt och

rullar mot grannens hus. Den som slår omkull de flesta husen, är segrare.

Kongobarnen hava en otrolig efterhärmningsförmåga. De kunna härma apor, höns, grisar och människor på ett mästertligt sätt.

Ibland leka de rättgång. En gosse härmar då någon gammal advokat. Han linkar omkring och tittar på folket, snörvlar i näsan och pratar och gestikulerar alldeles som gubben i fråga, så att åskådarna vrida sig i skratt. Själv förändrar han dock ej en min.

Deras leksaker äro både få och enkla. De utgöras mest av skramlor av olika slag, som de få genom att urholka pumpväxter och en sorts stora frukter, som ej ruttna utan hårdna. Dessa fyllas därpå med frön och förses med långa skaft. Med dessa skramla de sedan av hjärtans lust.

Så gott som varenda större gosse bär med sig ett så kallat "diti" var han går. Det är en liten låda med några strängar på, vilken han knäpper enkla, entoniga melodier.

Som ni se, ha Kongobarnen mycket enkla leksaker, och dock ha de mången gång mera nöje av dem, än ni av edra

fina dockor och dyra mekaniska leksaker. Hur skulle de vara, om ni försökte göra leksaker själva? Jag tänker, att gossarne skulle kunna snida och skära ståtliga menagerier och annat trevligt, och flickorna kunde nog också åstadkomma en hel del. Tänk, så mycket pengar det då skulle kunna bli över för missionens räkning.

Kära vänner, tänk på mitt förslag, säkert skulle det bereda eder mycken glädje. En innerlig hälsning till eder alla. Ett hjärtevarmt tack till söndagsskolbarnen i Vedevåg, som sände mig pengar. Det räckte till halva grisen på söndagsskolfästen. Eder egen tant

Signe Walder.

I skyddad vik.

*I en liten skyddad vik
 andmor med sin lilla skara
 känner sig så nöjd och rik.
 Barnen äro mjuka, rara,
 som små bollar kring de kila
 utan rast och utan vila!*

*Far ibland en långflykt tar
 över insjöns blåa yta,
 kommer dock tillbaka snar,
 vill ej lott i världen byta
 med vem helst det månne vara,
 är så lycklig åt sin skara!*

Mor och han ha kärt bestyr
Både under dar och nätter!
Tidigt, re'n då dagen gryr,
gäller det att finna rätter
för de små, kan du begripa,
ty de börja strax att pipa.

Snart så bär det ut i sjön,
längre för var dag, som svinner.
Ifrån stranden, närmre ön
för varenda dag man hinner!
Dyka, simma, flyga, — kära,
allt sig måste barnen lära!

"Akta er för höken styg",
andmor dem ibland förmanar,
"aldrig kan man vara trygg

för hans klor! Förrän ni anar,
slår han ner i klarblå bölja;
dyk, då kan han ej förfölja!"

Så de tumla om i fröjd,
och allt större barnen växa,
andmor är så hjärtans nöjd,
när de lärt en svärlärd läxa,
far är stolt! — Vill någon störa
friden och all fröjd förgöra?

Ack, som mången gång förut
kommer väl en dag till stranden
en, som gör på glädjen slut,
en, som har gevär i handen
och "för ro skull" skjuter bara,
skingrar lycklig liten skara!

ELLA.

Willies äventyr.

Av Erna E.

Skolklockan ringde. Första timmen var slut. Eftersinnande lade lille Willie ner sin bibliska historia i pulpetlådan och tog fram de böcker, som han skulle använda nästa timme. Hans ögon sågo så tankfulla ut, ty hans huvud var ännu sysselsatt med berättelsen om Josef och hans bröder. "Det var inte rätt av Jakob, att han hade Josef kärare än sina andra barn", hade läraren sagt. "Föräldrar skola ha alla sina barn lika kära."

Alla sina barn lika kära? Hade Willes egna föräldrar alla sina barn lika kära? Kunde väl han, den långsamme, litet begåvade gossen, vänta, att far och mor skulle hålla av honom lika mycket, som de höllo av hans stora, förståndiga syster Gerda eller hans bror, den kvicke, rolige Sigvard eller den söta, älskliga lilla Elfie? Han föresatte sig nu riktigt allvarligt, att han skulle försöka göra sina föräldrar glädje var och när han kunde, så att han inte behövde få en mindre plats i deras hjärtan än hans mera begåvade syskon.

"Nå Willie, drömmer du nu igen med öppen näbb? Kom med mig, så skall du få något vackert, men du måste hjälpa mig litet." Med dessa ord åtföljda av en knuff väcktes han ur sina drömmar.

Det var Frans Mellbäck, en stor, stark pojke, men icke just någon prydnad för klassen. Skyggt blickade Willie upp till honom. Hittills hade den store pojken ständigt retat honom, och nu önskade han få hjälp och ville till och med skänka honom något.

"Ja, vad skall jag då hjälpa dig med?"

"Kom med mig, så skall du få se."

De sprungo båda längs den långa korridoren. Framför lärarrummet stannade Frans.

"Se så, Willie, nu går jag ditin, och du stannar kvar utanför dörren. Om någon lärare kommer, hostar du duktigt -- förstår du?"

"Ja, Frans, men vad skall du göra där inne?"

Frans såg sig försiktigt omkring.

"Jo, ser du, magister Schubert har git mig bakläxa på multiplikationstabel-

len, som jag skall lära mig på rasterna, säger han. Men nu har jag satt mig för att reta honom. Har du inte märkt, att han alltid har så fina äpplen med sig, som han äter på frukosttimmen? Jo, och dem har han alltid i fickan på sin ytterrock. Jag har tagit dem från honom ett par gånger förut. Och han blir så ond, när han inte finner dem, att det är en fröjd att se. Således — jag vill förarga magister Schubert, och dessutom har jag lust på äpplen.”

Förskräckt stirrar Willie på den store kamraten.

”Men Frans, det är — det är ju att *stjäla*. Inte vill du väl göra det? Hör du Frans, vi ha också fina äpplen, som tant Betty skickat oss — jag skall ta med mig några i morgon. Var snäll och låt magister Schubert ha sina äpplen i fred!”

”Nej, stulna äpplen smaka bättre! Alltså — giv mig nu handen och lova mig högtidligt, att ingen människa hemma hos dig eller här i skolan får någon nys om saken. Se så, nu är det sagt. Och om du ändå skvallrar, så är du en usling, och dessutom skall jag hämnas fruktansvärt.”

Aldrig hade de återstående förmiddagstimmarna syntts Willie så långa, och aldrig hade det varit så svårt för honom att hålla samman tankarna, och så stora och förvirrade hade hans ögon aldrig blickat framför sig. Var det inbillning eller verklighet, då han tyckte sig se sin lärares ögon med ett uttryck av bedrövelse fästade på honom forskande, liksom frågande? Ack, om skolundervisningen vore slut, så att han kunde springa hem till mor och tala om — ack nej, det var just det han inte skulle få. Vid denna tanke rusade blodet till hans kinder och i ögonen glänste tårar.

Nu var klockan två.

”William Nordin, kom hit till mig”, sade läraren.

Nästan förlamad av skräck släpar sig gossen fram till katedern. Nu är han ensam med läraren.

”Var du i dag in i lärarummet på nio-rasten?” frågade denne.

”Nej”, framstammade Willie, blodröd i ansiktet.

”Ser du, Willie, jag vet inte, vad jag skall tänka”, sade den vänlige gamle herrn allvarsamt. ”Jag har alltid hållit dig för att vara en god och sanningsälskande gosse, om du också inte hör till mina mest begåvade gossar. Men i dag har för andra gången mina äpplen, som lågo i min överrocksficka, kommit bort, och man har sett dig stå utanför dörren till lärarummet. Vill du inte ärligt tala om för mig, huru härmed förhåller sig? Det är inte för äpplenas skull jag frågar, utan därför att jag vill veta, om jag har att göra med ärliga gossar eller icke.”

Willies huvud sjönk allt djupare ned på bröstet, hans händer snodde och vred på näsduken. Men han förblev stum. Då sade läraren sorgset: ”Willie, det gör mig ont, men jag måste be din far om ett samtal. Vet du, om han är hemma i eftermiddag?” Willie nickade.

”Så, nu får du gå.”

Gossen smyger mot hemmet. Läraren vill sålunda gå till far. — Och tala om för honom, att hans gosse stulit äpplen! Och han får inte tala om, vilken den verkliga tjuven är.

”Jag tror nog, att far slår ihjäl mig!” sade han långsamt och mycket högt för sig själv. Hans far är mycket sträng. — ”Jag fordrar av mina barn, att de inte ett ögonblick glömma att hålla sitt goda namn i ära.” Huru ofta har icke gossen hört dessa ord från hans mun!

”Jag tror säkert, att far slår ihjäl mig”, säger Willie ännu en gång för sig själv. Nu är han alldeles övertygad om den saken. —

Middagsmåltiden synes honom ändlös. Det är en lycka för honom, att Sigvard omständigt och strålande berättar, huru han besegrat kamraterna i stafettloppning, och att han därför blivit utsedd till ledare för de offentliga tävlingarna. Förnöjd blickar fadern på sin äldste gosse.

"Bra, Sigvard, men kom ihåg, att man får inte glömma vetandet för sporten", sade han.

"Min lille Wille ser inte riktigt frisk ut", sade modern. "Är du trött? Vila en stund, när jag slutat mina göromål, skall jag läsa läxor tillsammans med dig." Och med en hjärtlig kyss lämnade hon honom.

Lille Willie står där och sväljer oupphörligt.

"Nu äro de nog snälla mot mig", tänker han. "Men när herr Schubert kommer, tro de alla, att jag har stulit, och då slår far ihjäl mig, och mor, min lilla kära mor håller inte av mig mera."

En klagande suck tränger fram ur det pinade barnahjärtat. Att inte längre bli avhållen — det förekommer honom plötsligt mycket, mycket gräsligare än att bli ihjälslagen.

I barnkammaren äro syskonen, dit vill han nu icke gå. Han sätter sig i sovrummet på sin säng, trycker händerna mot ögonen och gråter så bittert, som blott ett förtvivlat barn kan gråta. Då kommer han ihåg, att hans lärare en gång sagt, att om ingen människa kan hjälpa oss, så kan den gode Guden det. Men han är ju så förskräckligt långt borta, och det är väl inte säkert heller, att han just i eftermiddag har tid att bekymra sig om lille Willie Nordin. I alla fall kan man ju försöka. Han knäpper sina händer och lägger fram sin hjärtenöd för Gud.

"Ja, käre Gud, säg mig nu vad jag skall göra", slutar han i bitter förtvivlan, sluter sina ögon och väntar på svar. Men intet svar kommer. Då öppnar han åter sina ögon, och blicken faller på en tavla på väggen, varifrån två goda, kärleksfulla ögon se ned på honom.

Mormor! — Där är svaret, det förstår han. — Han får inte tala om för någon i hemmet eller för någon i skolan, vad Frans gjort, men mormor finns inte i hemmet och inte i skolan — för henne måtte han väl få utgjuta sitt hjärta.

Att mormor inte bor i samma stad som han utan en timmes järnvägsresa därifrån, det synes honom i detta ögonblick ej vara något hinder. Hos honom finnes numera blott en enda tanke: "Bort — bort till mormor!"

Och nu arbetar Willies lilla hjärna så raskt som väl aldrig förr i hela hans liv. "Till mormor i L. måste jag resa med tåget. Det kostar pengar, men jag har pengar. Här i min låda har jag två blanka kronor, en fick jag av morfar vid hans senaste besök och en från mormor för ett gott betyg. Det är mycket, det räcker säkert."

I den soliga marseftermiddagen promenerar Willie till stationen. Han har tur, ett tåg till L. skall just gå snart. Han tränger sig fram till biljettluckan:

"Jag skall be om en biljett till L."

"Så, vilken klass?"

"Det — det vet jag inte."

"Nå, hur mycket pengar har du då? Två kronor? Det räcker inte ens till tredje klass, den kostar två kronor och trettio öre."

Willie stirrar så förskräckt på mannen vid biljettluckan, att en vänlig fru, som står bredvid honom, säger: "Ge gossen biljett, här är trettio öre. Se så, kom nu kvickt, min gosse, jag skall också fara med ett stycke."

Vid sin beskyddarinnas sida sitter Willie nu alldeles stilla och känner sig ganska trygg, till dess hans ledsagerska tyvärr snart lämnar honom. Nu är det blott ett par karlar kvar i kupén, men de föra ett mycket rått språk, som ofta avbrytes av skallande skrattsalvor.

Willie känner sig kuslig till mods och önskar, att han snart vore framme i L. Då stannar tåget igen, och Willie tyckte sig uppfånga namnet på sin bestämmelseort.

L.? Där måste han ju stiga ur. Han klättrar hastigt ned ur vagnen. Det börjar nu att skymma, och ack — huru främmande allting förekommer honom! Detta kan ju inte vara den stora, vackra

stationen vid L. där han vid julen stigit ur tillsammans med föräldrar och syskon.

"Vart skall jag gå för att komma till Prinsgatan?" frågar han en stationskarl.

"Prinsgatan? Ja, min gosse, den lig-

ger inne i själva staden. Då skulle du ha följt med tåget längre. Det här är bara en förstad till L. Men i dag går inte något tåg mera till staden — nej, då måste du springa dit."

(Forts.)

Fåglums söndagsskola

kommer i dag på besök till Sverges söndagsskolor, barn och barnvännor. Vi äro icke många, men vi ha kommit tillsammans varje söndag under sommar-månaderna för att bedja, sjunga och läsa om barnvännen Jesus.

Fåglum är en socken i Västergötland, vår närmaste köping är Vara. Söndagsskola började hållas här för över trettio

år sedan, men i brist på lärare måste den upphöra under flera år. Nu ha vi åter i Herrens namn börjat, och vi bedja honom giva oss arbetare, så att vi kunna fortsätta arbetet och att det må bli till välsignelse.

Bedjen för oss!

L. P. Andersson.

Bibelläsning.

veckan 25 april—1 maj 1921.

M. 25. 1 Tim. 2: 1—6. *Förbön och tacksägelse.*

T. 26. v. 1, 2 b. Vi skola bedja för alla, särskilt för överheten.

O. 27. v. 2, 3. Nyttan av att bedja.

T. 28. v. 4. Särskilt må vi bedja, att Gud må frälsa alla.

F. 29. v. 5. Vi höra alla liksom till en familj.

L. 30. v. 6. Ett offer, som gäller för alla.

S. 1. maj. *Minnesversen:* 1 Tess. 5: 17, 18.